

מדינת לאום יהודית תרבותית

הגישה משקפת את המדינה כמדינה דמוקרטית, ציונית וחילונית, השואפת להנחיל את ערכי הדת, התרבות, המסורת והמורשת היהודית המסגרת מדינה חילונית.

על פי גישה זו, כל יהודי (חילוני או דתי) יגבש לעצמו את הערכים היהודים שירכיבו את תפיסת עולמו מתוך המסורת, הדת, או ההיסטוריה היהודית. כל אחד רשאי לשלב בין תרבות ומסורת העבר, לבין ההווה.

מכאן אנו מבינים, שעל פי גישה זו רשאי כל אדם להחליט האם הוא שומר כשרות, ומאידך הוא הולך לצפות במשחקי כדורגל בשבת.

סמלי המדינה שאובים מההיסטוריה התרבותית ומהדת היהודית. דגל – טלית, סמל המדינה – מנורה מבית המקדש, המנון.

גישה זו רואה את מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודית ולכן היא תומכת בחוק השבות.

חלק מחוקיה מבטאים שייכות למורשת התרבותית, ההיסטורית והמסורת היהודית וזאת לא מתוך אמונה ומחויבות לקיים מצוות. לכן יתכן שלא

יתנגדו לחקיקה דתית ספציפית כמו חוק בתי דין רבניים. לא יזמו חקיקה דתית ולא ישאפו לשלב המשפט העברי בחקיקה בכנסת.

היחס לערביי ישראל: - הם חלק מהמדינה. אזרחים שווי זכויות. יחד עם זאת, ההגדרה ש "מדינת ישראל – מדינת לאום יהודית ודמוקרטית" מקשה על האזרחים שאינם יהודים – ערבים, דרוזים וצ'רקסים – להזדהות עם סמלי המדינה ולקבל חלק מחוקיה, למשל חוק השבות.

מפלגות – כל המפלגות הציוניות.